

KÉCSKE és VIDÉKE.

Társadalmi, közgazdasági és szépirodalmi hetilap.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAPON.

<p>Szerkesztőség és kiadó hivatal: Új-Kécskén, hova a lap szellemi és anyagi részét illető minden küldemény czimezendő. Bérmentelen levelek el nem fogadjatnak. Kéziratok vissza nem adatnak.</p>	<p>Előfizetési díj: Egész évre 4 forint. — Fél évre 2 forint. Negyed évre 1 frt. — Egyes szám ára 10 kr. Felelős szerkesztő és lapkiadó-tulajdonos: PETRÓCZY JÓZSEF.</p>	<p>Hirdetések: jutányos áron számíttatnak. Többesüri hirdetéseknel lényeges árkedvezmény adatik. Hivatalos hirdetéseknel minden szó 1 kr. — Nyilt-tér sora 20 kr. Minden beiktatás után 30 kr bélyeg-díj fizetendő.</p>
--	---	--

A szótöbbség 20!

Úgy látszik a meglepetések saison-szerű jellegét öltötték. Bárcsak soha ki ne fogynánk belőlök, ha t. i. mind olyan lenne, mint volt a január 28-diki.

Hogy a kért 30,000 forint a Szolnok-félegyházi vasútvonalra megszavaztatik, a közgyűlést közvetlenül megelőző napokban már tudtuk ugyan, de hogy ily óriási többség legyen mellette, azt hinni nem mertük.

Önmagunknak az elért sikert illetőleg semmiféle érdemet nem vindikalunk, habár hiszünk, hogy multkori soraink az eredmény után ítélve, hatás nélkül nem maradtak.

A mit tettünk, kötelességünk volt megtenni az ügy érdekében, nagyon jól tudva, miszerint községünk haladása csakis a vasút létesültével ölthet nagyobb mérvet.

S most, hogy e tekintetben reményünk egy nagy lépéssel haladt megvalósulása felé, jövőnk iránt is teljes bizalommal viseltetünk.

E bizalom lehetett eddig hiú ábránd, most azonban már nem az; a kétkedést eloszlatva a szerdai közgyűlés, mely arról győzött meg bennünket, hogy: az előljáróság kebelében lévő dissidens elemek dacára mindenkor elég erélyt fog tanúsítani ha közérdekről, a községnek csak előnyököt biztosító intézkedésekről van szó.

Meggyőződöttünk ugyancsak ez alkalommal arról is, hogy a képviselőtestületben a semmiféle érvekkel nem kapacitálható egyének száma alig egy párra terjed ki, a többi ellenzékieskedő szerepet játszókat teljesen az uralkodó hangulathoz alkalmazzák, mert ha azt veszik észre, hogy könnyen odavágják

majd nekik a „Hands off“t, tartózkodnak attól, miszerint merő ellentmondási viselkedésből eredő ellentétes nézetüknek kifejezést adjanak.

Azt megteszik, hogy titokban agitálnak, szint vallani azonban — akkor, midőn a körülmények nem valami kedvezők reájuk nézve, — nem mernek.

Példa reá a január 28-diki közgyűlés. Mily erős mozgalom indult meg, hogy a 30 ezer forint elejtessék. Kénytelenek voltunk mi is sorompóba lépni.

S ime mi történt? Azok is megszavazták, kik ellene másokat animáltak.

S ez jól van így. Legalább tájékozunk magunkat.

Evvél is tehát többet tudunk; s hogy megtudtuk s velünk együtt a képviselőtestület is, minden bizonynyal ez további haladásunk egyik erősnek hitt gátja eltávolításának lesz eszközlője.

KÖZGYŰLÉS.

(Január 28.)

A község tanácssterme régóta nem látott annyi képviselőt egybegyűlve, mint a mennyt január 28-dikára a vasútügy összehozott. Több, teljesen idegen arczal találkozunk, kik közül sokan mióta képviselők, aligha koptatták valami nagyon a tanácssterem küszöbét.

Most nem annyira a közügyek iránti érdeklődés, mint inkább egyéni érdekeik vonzották a közgyűlésre. 30 ezer forintról volt szó, mely az ő zseböket is közelebről érinti.

A közöny jegének tehát meg kellett törni. Be is rukkolt úgyszólván valamennyi. — A 40 képviselő közül 34 volt jelen, kik két pártra oszlottak: pro és contra.

Azután, mint mindig, kinyújtotta kezét, és így szólt:

— Adjanak kezét, meg fogják érezni a villamos ütést! Ne féljenek, nem okoz fájdalmat!

Voltak a kik nevettek, mások szinte haragudtak, és ujjait rázták. De mind oda nyújtotta kezét Katiczának, hogy megérinthessék. Mind. Én pedig ott álltam, és szinte féltékeny voltam ezekre az emberekre, a kik Katalin lány kezét fogdosták, — midőn egyszerre — no ez csak ugyan villámcsapás volt! látom, hogy a „Torpillo-leány“ fehér lesz mint a fal, és odakap egy kézhez, melyet neki nyújtottak, mintha egy buldog kapna az odanyújtott hús után.

Erős herkulesi alak állt előtte, vörös hajjal, melyet széles nemez kalap takart. Testét kék zubbony fedte, alatta pedig paraszt mellényt viselt. A mint oldalról néztem, láttam, hogy alsó állkapcsa előrealt, mint a csukáé, és halántékja, majdnem elfőtte szemét. Szakállja nem volt, csak néhány száll szőr éktelenítette állát. Komisz pofa.

Katicza jól a szeme közé nézett a kamasznak és megmarkolta a kezét, mely óriásnak tetszett a leány piciny kezéhez képest. Egész erejével belekapaszkodott, mintha élete függne tőle.

A hideg végig borzongatta hátamat s így szóltam magamban: „Ez az illető. Megcsipte!“

Igen, igen, megcsipte és szorosan tartotta, és fehérén, mint a fal, így szólt a kamaszhoz, a ki csak hamar épen olyan fehér lett mint ő:

— Mondja csak, maga ismeri-e Coussac Leonárd gyilkosát?

A férfi hátrált, ki akarta szabadítani kezét a „Torpillo-leány“ ujjai közül.

Nem kellett ennek most villamos ütést alkal-

A contra-párton lévő egyik képviselő midőn a tanácssterembe lépett „profétai ihlettel“ e rövid megjegyzést tette: „vásárra hoztuk a bőrünket.“

Igaz volt. Leszavazták őket, még pedig úgy, a hogy senki sem remélte; mert igaz ugyan, hogy a Szolnok-félegyházi vasútra a 30 ezer forint megszavazását már biztosra lehetett venni, de hogy a makacsodók száma alig számbavehető csekélységre olvadjon le, arra úgy szólván senki se számított.

Egyébként a gyűlés lefolyása a következő volt: Elnök az egybegyűlt képviselőket üdvözölve, a gyűlést 9 órakor megnyitottak nyilvánította, mely után a mult közgyűlés jegyzőkönyve hitelesítettvén, a tárgysorozat első pontjának érdemleges elintézését kezdték meg Dr. Vladár Vilmos a Szolnok-félegyházi vasútvonal engedményese által benyújtott folyamodvány felolvasásával; majd a Budapesti mult évi november 16-án a vasút létesítő bizottság által egybehitt gyűlés jegyzőkönyve is felolvastatván az engedményes kérvényében foglalt indokokból kiindulva, felvilágosításokat nyújtott a létesítendő vasútvonalat illetőleg, ama reménynek adva kifejezést, hogy e rendkívüli előnyököt biztosító vállalattól a képviselő testület az óhajtott támogatást megvonni nem fogja.

Utánna Szabó Ferenc képviselő kérdést intézett az előljárósághoz: vajjon a mult évben megszavazott 25 ezer forintot a megye jóváhagyta-e?

Feleletül felolvastatott a megye évnegyedes közgyűlése által január hó 13-án hozott határozata, melyből kiténik, hogy eddigi se hideg, se meleg álláspontját megváltoztatva, a leghatározottabban a Szolnok-félegyházi vasút-vonal mellett foglalt állást, annál is inkább, mivel ez már kidolgozott tervekkel bír, sőt azok megvalósítására az első lépés is már megtörtént. Biztosra lehet tehát venni, hogy a megszavazandó összeg a megye által is jóvá lesz hagyva.

E választ tudomásul véve, Weiner Dániel képviselő tartott ügyesen átgondolt beszédecskét, mely nem egy „argumentum ad hominem“mel rendelkezett, teljesen azok szája ize szerint, kik egyebet nem akartak látni a vasút létesítésében, mit a szegény nép teljes tönkrejutását.

A demagogia izgága hőseire nem kis hatással volt a kellő pillanatban elmondott replika.

mazi. Hiába erőlködött a férfi. Katicza nem bocsátotta el.

— Megbolondult maga? kiáltá a kamasz — nem ereszt el mindjárt?

Ezzel körülnézett, mint a farkas, és láttam világos szemének vad tekintetét, mely az ajtót kémlelte...

— Alávaló gazember! kiáltá Katicza, körmeit belevája a férfi húsába, — te vagy a gyilkos! Te vagy! te!

És e szavakkal megrázta az óriást, mint egy szilvafát. Ez azonban csakhamar magához tért meglepetéséből. Kiszabadította kezét Katalinéból, és akkor láttam a végzetes kezét, azokat az egyforma ujjakat, azt a kezét, mely óriási pókhöz hasonlított. Egy ütést mért Katalin vállára, a ki térdre rogyott, és mint sebzett vadkan az ajtó felé fordult.

Mindenki menekült. Ezek az emberek megijedtek.

Emberünk jobbra balra lökdösve az embereket már majdnem megugrott, midőn egy gyors mozdulattal eleje álltam. Láttam sapkámat és egyenruhámot meghökent. Egy fejjel magasabb nálamnál. Megragadtam zubbonyát.

— A törvény nevében elfogom önt.

A gazember minden válasz helyett térdével hasba rugott, és talán tiz lépésnyire gurultam volna tőle, ha Katicza jelenléte meg nem kétszerezi erőmet. Nem törődtem a rugással. Fogtam emberemet húztam, ránczigáltam, el nem eresztettem. Inkább levághatták volna kezemet, semhogy elbocsájtottam volna. Ő pedig állával ütéseket mérve fejemre, arra törekedett, hogy elszédítsen, vagy bezuzza koponyámat... Hirtelen, — még most is meg van a helye, — kést döfött nyakamba, itt, ugyanazon a helyen, a hol Coussac após érte a szarás... Ugy látszik ez már szokásuk az ily fajta embereknek.

TÁRCZA.

A rejtélyes büntett.

— Jules Claretie után francziából fordítva. —

(Vége.)

Én tehát benn voltam. Volt még vagy husz ember a bódében, asszonyok, férfiak: és míg Katicza rájuk mosolygott. Coussac anyó előtte gúgolván, sötét pillantásokat lövelt rájuk, mint rendszeren.

Még most is látom mindezt, mintha ott volnék. Katicza az emelvényen állt, melynek hátterét vörös függöny képezte. Sötét haját apró ezüst pénz diszítette, mellét piros rózsza, piros harisnya volt lábán, karja és válla pedig fehérén vált ki a sok piros szín közül. Feje arra látszott teremtvé lenni, hogy elvegye az emberek esztét. A nap besütött a bódéba, melyben a „Torpillo leány“ dolgozott. Sugaraiából, mint a gyémánt úgy ragyogtak az apró fémpikkelyek, melyekkel Katicza televarta ruháját. Ah! az a szép leány! Ugy beszéltek most róla, mint egy idegenről.

Ott volt tehát és magyarázta hallgatóinak, mi az a torpilló, mely a Nilusban és a Senegalban lakik, és melyet az arabok „villám“-nak neveznek, és hogy ez az állat olyan ütéseket ad az embernek, hogy azt hinné, az istennyila ütött belé, és hogy zivataros időben az állat idegei... bőre... jól mondom... De mindazt, a mit Katicza annyiszor elmondott, azóta elfelejtette! Pedig úgy tudta, mint a víz, arról biztosítom önöket! Ugy perorált, mint egy prókator, és a kik hallották eltávolították a szájukat, elnyelték szemökkel, a mi azt mutatja, hogy jó izlésük volt.

Utánna ismét Szabó Ferencz vette át a szót, hangsúlyozva, hogy habár a körülmények a vasút előnyére sok tekintetben meg is változtak, mindazonáltal nem sok bizalma van hozzá, annál is inkább, mert Jász-Kara-Jenő specialis érdekeivel fogva, melyek őt Abonyhoz fűzik, a vasút tervezetéből végeken kiesett. Ezt azonban nem az engedménysnek, ki erre kényszerítve volt, hanem egyedül a nevezett községnek rója fel bűnül, ki a haladását gátló érdekekkel szakítani nem tudván, oly vállalat felé gravitál, mely a létesülés esetében sem volna képes neki valami nagy előnyöket biztosítani. Ha azonban az általa proponálendő föltételeket engedményes hajlandó elfogadni, kész szavazatát előnyére értékesíteni.

Az engedményes által is elfogadott föltételek, melyek egyébiránt nem újak s bebefoglalják a 25 ezer forint megszavazása alkalmával kikötöttékben, a következők:

1. A megszavazandó 30 ezer forint egyszer s mindenkorra szól, azaz több összeg nem kérhető.

2. A vasúti állomás a község vásártérén, — az utolsó háztól 300 méternél nem messzebb — leend.

3. Minden átjáró út kiépítését, valamint fenntartási költségeit a vasút-létesítő társaság tartozik fedezni.

4. A Szolnok-abonyi útat keresztező hídroló északi irányban 400 méternél nem távolabb rakodó építtessék.

5. A község a megajánlott összeget a vasút tényleges megkezdésétől számított 6 hónap alatt teszi folyóvá a kívánandó részletekben.

6. Engedményes vagy jogutóda az építést tartozik legkésőbb 1893. május 1-én megkezdni, ellenesetben a községnek vele szemben elvállalt minden nemü kötelezettsége megszűnik.

E föltételeknek jegyzőkönyvbe foglalása után Pokornyik Frigyes megbízott képviselő nyilatkozott megbízója mélt. Vigyázó Sándor földbirtokos nevében, kijelentven, hogy a vasútra megszavazni semmit sem hajlandó.

Majd ismét Dr. Vladár Vilmos kért szót, figyelmükbe ajánlva a képviselőknek, hogy Uj-Kécske község, mint ez ügyben legérdekeltebb, állásfoglalásával a többi községekre csak buzdítólag hathat, ép azért méltán a dolog hite szerint eléggé megvilágítottat, kéri az elnököt a szavazat megejtésére.

Névszerinti szavazás rendeltetett el, melynek eredménye a következő:

A föltett kérdésre *igennel* szavazott 27, *nemmel* 7 képviselő, tehát a 30,000 firt 20 szótöbbséggel megszavaztatott.

Szavazás után engedményes köszönetét fejezte ki a képviselő-testületnek meleg pártfogásáért, melylyel kapcsolatba határozatot kért a vasútnak átengedendő ingyen területek tárgyába.

Ide vonatkozólag határozatként kimondattott:

A község magát egyesekkel érintkezésbe tenni nem hajlandó, a mennyiben azonban rajta áll, a vásártérén építendő indóház számára 2 katasztrális holdat átenged.

Törzsvagyon elidegenítéséről lévén szó, e határozat szinte névszerinti szavazás eredménye volt. (29 pro, 2 contra).

A vasútügy ezzel teljesen be lévén fejezve — megjegyzendő, hogy első esetben a 7, másodikban

pedig a ket *nemmel* szavazó képviselő fellebbezést jelentett be — végül a megyének az 1891-iki költségvetését jóváhagyó végzése olvastatott fel, mi tudomásul vétetvén, a közgyűlés delbe 1/4 órákor — feloszlott.

x. y. z.

Simor János hercegprímás.

Nagy halottja volt Magyarországnak, Simor János bíbornok, esztergomi érsek s Magyarország hercegprímása, aki jan. 23-án reggeli fel 8 órákor meghalt. — A napi lapok kivétel nélkül gyászkeretben jelentek meg, jelzve, hogy a halott Magyarországnak egyik legnagyobb oszlopos férfja volt. Nagy érdemeit mindenki ismeri a bíboros főpaprak, így hát csak életrajzi adatait közöljük a következőkben:

Simor János 1813-ban született Székesfehérvárott jómódu polgári szülőktől. Atyja csizmadiamester volt. Fejes Teréziával kötött házasságából öt gyermek származott. Az első született és egyetlen fiúgyermek János volt, a ki nagy szorgalommal tanult az ottani kitünő cisterciata tanárok vezetése alatt álló gimnáziumban. Nagyon korán szánta magát a papi pályára s még alig volt 14 éves, mikor Budáról, hol a 6-ik gimnázium osztályt végezte, azt mondta az érte jövő édes anyjának, hogy ne haza, hanem Esztergomba menjenek, mert ő pályázni akar, hogy a papúvendékek közé fölvegyék. Csakugyan föl is mentek a pályázatra, mely Rudnay primás személyes elnöklése alatt tartatott. A mint a kis Simor előlépett, a tisztes kommisszó nem tarthatta vissza magát a mosolytól, mondván, hogy ilyen kis termetre szabó még nem szabott papi ruhát. De Rudnay, kinek a kis pályázói jó bizonyítványa és bátorsága megtetszett, e szavakkal döntötte el sorát: „Édes fiam, az én katonám leszek.“ Őszre fölvette a papi öltönyt s előbb a pozsonyi, majd a nagyszombati papnevelő-intézetbe, végül a bécsi Pazmaneumba küldetett. A bécsi egyetemen avatták hittudorrá.

Mint fölszentelt pap Pesten a terézvárosi plébánián mint segédlelkész kezdte meg pályáját. — Innen Bécsbe hívták, hol a Pazmaneumban mint tanulmányi felügyelő működött. Két év múlva a bajnai plébániát nyerte el s ott, mint lelkipásztor négy évet töltött. Négy év múlva ismét az érseki székvárosban találjuk őt, mint a theologia tanárát és érsekhelynöki titkárt s itt maradt, míg 1850-ben Bécsbe nem hívták a fejedelemlhez udvari káplánnak és az Augustinianum tanulmányi kormányzójának. Itt nyert tanácsosi rangot és fehérvári kanonokságot. Majd széplaki apát lett, 1857

lantottam, mint ködben, Katalin szemét, mely reám mosolygott.

Igy volt egy késdöfés egy jó házasság előidézője, a melyben meg sohasem volt szó késdöfésről. Nem szükséges mondanom, hogy sebam begyógyult, miután itt vagyok; de kétszeres gyorsasággal gyógyult, mivel Katicza ápolta. A Torpill-leányból irgalmas néne lett, és midőn talpra álltam, így szólt hozzám: „Itt a kezem, maga tetszik nekem, én pedig tetszem magának, esküszöm, hogy jó felesége leszek!“ Coussac anyó, a ki most künn nyugszik a temetőben, akkor még élt: Katalin házassága volt a szegény jó öregek utolsó öröme! Csalódom: utolsó öröme annak a gazembernek elitelése volt, a ki a kőműves mestert megölte.

Massaloux nevű mészoló volt az illető. Souterraineből, a ki munkára jelentkezett Sabourdynál és ez alkalommal beszélni hallott a pénzről, melyet a gazda Coussac Leonardra bizott. A dolog szept utott a fejébe és a fickó így szólt magában: „Lásd, itt csinálhatnál valamit!“ És csinált is! Egészen egyedül! Bűntársak nélkül. A gyilkosság után Párisba menekült és ott leányokkal elverte a pénzt. Azután visszament Guéretbe, majd Limogesbe munkát keresni Az esküdtsek előtt alig védekezett. Azt látszott mondani: „Elesiptetek! Elég baj az nekem!“ Halálra ítélték. A börtönben meg akarta magát ölni. Azt mondta: „Nem kerülök hóher-kezére!“ És fejével neki ment a falnak. De mégis hóher-kezére került. En nem nagyon busultam miatta. Hires keze, mely — mint mondják — emlékeztet Troppmann kezére, borszeszben el van téve az orvosi egyetemen. Megnézhetik, megérdemli a fáradságot.

A tárgyalásnál — nem dicsékedésből mondom — az elnök szerencsét kívánt nekem. Azért mondom el, mert igaz, de nem volt szükségem szerencsés kívánatokra, nem volt már szükségem semmire: enyim volt Katicza. Az esküvő napján kapitányom közölte

február havában pedig a győri püspöki széket foglalta el.

Tíz évet töltött a győri püspöki székből s Scitovszky János esztergomi érsek és hercegprímás halála után 1867. január 20-án az ország első főpapi méltóságára emeltetett, mert Esztergom érseki széke hívtá meg a királyi bizalom.

Alig foglalta el érseki széket, midőn Magyarország újabb történetének korszakot alkotó nagy eseményénél működött közre. Ő koronázta meg a nemzetével kibékült uralkodót Szent István koronájával Magyarország apostoli királyává.

Nemokára pápai trónálló s az apostoli szék legátusa, 1873-ban pedig bíbornok lón. Eppen 25 év óta működött Magyarország primásai sorában. Az esztergomi érseknek csaknem kilencz évszázadot számító sorában sokan értek el magas kort. Sebestény 34 évig volt esztergomi érsek. (1002—1036); Lukács (1159—1178) szintén hosszú életű volt, Kanizsai János 31, Bakács Tamás 24 és Várady Pál 21 évig volt esztergomi érsek. Áldozó papságának felszázados jubileumát Simoron kívül, ki azt 1886-ban ülte meg, három érseknek adatott csak megérnie. Az egyik volt Széchenyi György, ki 1695-ben 103 éves korában halt meg, a másik gróf Eszterházy Imre, ki mint primás 1738-ban végezte aranymiséjét, 1746-ban halt meg s a harmadik Scitovszky János, a ki 1859-ben ünnepelte fölszentelésének 50-ik évfordulóját.

Simor, mint oktató főpap figyelemre méltó tevékenységet fejtett ki. Tíz vasok kötetet kitevő „Pásztorlevelei“ győri püspökségének idejéből fellelkezik a lelkeskedés egész mezejét s alapos kalauzul szolgálhatnak az e téren működőknek. Ezenfelül becses theologiai tanulmányokat és értekezéseket írt az Innsbruckban megjelenő „Katholikus egyház-jog archivuma“ számára. Főmunkája „A római pápa tévmentességéről szóló ősi hagyományok tanúbizonyságai Magyarországon.“

Simor, mint hitszónok, a legjelesebbek közül való volt. Nyelve világos, tiszta, népszerű, emelkedettséggel, melegséggel teljes. Győri püspöki és esztergomi érseki megyéjének alig van temploma, a melyben nem prédikált.

A tan és nevelésügy terén nagyszerű alkotásai vannak. Előszóval karolta fel különösen a nőnevelés ügyét. Nem kevesebb mint 12 magasabb leányiskolát alapított és biztosított örök időkre. Tanítók alajjára, tanítók segélyezésére, fizetéstik javítására tanítóképzőintézetekre, általában iskolai és ezzel összefüggő czelokra töböt áldozott 800,000 forintnál. A mit az egyházmegyejebeli papság helyzetének javítására különfele ezímen fordított, megközelíti a 400,000 forintot. Övegyek és árvák fölségelésére tett alapítványai 375,000 forintra rugnak, ezek közt

velem, hogy kineveztek őrmesterré. Ennek mégis megörültem.

És most, ha boldog embert akarnak látni, nézzenek meg engem! Katiczát fényes ajánlatokkal akarták czirkuszokba szerződtetni. Még Ausztriából is kérdést intéztek hozzá: nem akar-e színházhoz szerződni. A lapok elbeszéltek történetét, és a czirkusz-igazgató fülehez jutott. De ha Katiczának erről szólnak, elkezd nevetni. „Tropill-leány“. Más dolga van most neki! A kölyköket mosdatni, vállrojtjaimat tisztogatni, a baromfi-udvarra felügyelni, a házat rendben tartani. És minden úgy megy, mintha zsinóron húznák. A csirkek, a gyerekek, sőt még az őrmester is! . . . Szó sincs róla, Katicza nem művésznő többé, hanem búvésznő és ha Limousinban valaha még elkövetnének büntényt, melynek tettesét nem bírnánk kipuhatólni, inkább bíznám ő benne, mint valamennyi rendőrgyőnkben.

Az őrmester kiverte pipáját és azt újra megakarta tölteni, midőn Tharaud Katalin az ő szép meztelen karjával vígan kikönykölt ismét az ablakon, csengő hangon, kedves mosoly ajkán így szólt: — Martial! Már kivettem a lepényt a kemezcéből, és a leves az asztalou párolog! Hidd be az apróságokat.

Tharaud Martial fölkel, két kezét trombita módra szájához illesztette, és odakiáltott a játszó gyermekeknek:

— Hahó, kölykök! a leves az asztalou van! Jertek gonosz csontok!

És midőn a fiúk futva odaértek, érezve már a cseresznyes-lepény szagát, az őrmester vállára kapta a legkisebbiket, a többit maga előtt hajtva, katonásan köszönt és eltűnt a házban, a hol már várta őt a forró leves és Katicza tizes esőjka.

A lenyugzó nap pedig utolsó sugaraival meg-aranyozta a réz-zászlót a derek csendő ajtaja fölött.

Sz. K. es. százasos.

Azt hitte, hogy megöl, de egyenruhám gallerja feltartotta a kés pengéjét, — nontorni kés volt, sárka nyellel, — galleromat elvágta, de engem csak megkarcolt . . . Ekkor megragadtam kezét, melylyel a kést fogta és magosra tartottam fejem föl, magamban pedig azt mondtam, hogy ha még egyszer talál, végem van! Ott láttam fejem fölött a kést, mint Damo . . . Damokles kardját . . . a kés nyelet pedig az a négy egyforma ujjá fogta, melyről Coussac Katalin felismerte atyjának gyilkosát.

Mennyi ideig tartott ez a harc, — mely alatt vérem a gazember arcját megfestette, úgy, hogy azt hittem, megsebeztem, — azt nem tudom; hosszan tartott, de nekem még hosszabban tetszett. Éreztem, hogy eröm lankad, hogy el fogom eresztetni ellenfelem karját, és hogy a kés . . . patvarban a kés! Most egyszerre a sehonnai egyet ordított . . . vadul ordított . . . mint a bősült bika . . . Ágostkodott, én pedig folyton tartottam, azután mintha kntya harapott volna lábikráiba, elkezdett hátrálni-hátrálni oly gyorsan, hogy nagy teste elvesztette az egyensúlyt és elesett, magával rántva engem is, úgy, hogy ő alul volt, én felül . . .

Alatta valami mozgott és ez csalta ki belőle a vad kiáltást . . . Coussac anyó volt, a ki lábába harapott és nem bocsátotta el.

Mi pedig a földön fetrengtünk, de nem sokáig. Katalin segített föltartani a fölfegyverzett kart vagyis inkább kicsavarta kezéből a kést, én pedig torkát szorongattam kezemmel, hogy majd megfűt . . . Csakhamar elősiettek társaim . . . Megfogtuk, megkötöztük és a tömegben keresztul vittük, mely őt agyon akarta most verni, pedig még az imént oly nagyon félt tőle.

Legfőbb ideje is volt, hogy segély érkezett. Nem bítam tovább. Mentem, mentem . . . egyszerre csak, — nagy szegény egy csendőrenek, — elajultam a veresztéstől. De éreztem, hogy két fehér kar feltart, és a kés pengéje helyett fejem fölött megpil-

van a székesfehérvári Simor-árvaház, melyet 100,000 és a nagyszombati, melyet 200,000 forinttal alapított meg. Elemi csapások és szerencsétlenség által sújtottak javára több mint 80,000 forintot adott. Nagyszerű magánkönyvtára 100,000 becses képtára pedig 80,000 forintot fordított. Egyházi építkezésekre, templomjavításokra, felszerelésekre 600,000 forintot adott ki. Az esztergomi bazilika befejezése egymaga 300,000 s kupolájának belső díszítése 200,000 forintba került.

Simor a nagyszerű bőkezűséget tisztán jövedelmeiből gyakorolta, a nélkül, hogy az alapvagyont érintette volna, sőt annak értékét mintegy másfél millióval gyarapította. Esztergomi új székháza, melyet fölépített s műkincseivel egész muzeummá, egy kis vatikáná alakított, 627,000 forintba, az érseki jószágokon emelt gazdasági építkezés 550,000 forintjába került.

A szőlő új betegsége.

A phylloxera szőlőpusztító rovar még be sem fejezte romboló pusztításait, már is egy újabb s nem kevésbé ijesztő betegség ütötte fel tanyáját a szőlőkben. A szőlő ez újabb ellensége „Blackrot” nevű betegség s melynek megakadályozása ellen ez idő szerint még biztos óvszerünk szintén nincsen. A miniszterium figyelmét is magára vonta a szőlő ez új betegsége, mely is szigorú óvó-intézkedéseket — mint mely jelenleg mégis valamit használ — rendelt el. Az ide vonatkozó miniszteri rendelet a következő:

Valamennyi gazdasági-, szőlészeti-, borászati egyesületnek (kivéve Terencsén, Árva, Türocz, Zólyom, Liptó, Sáros, Szepes, Máramaros, Besztercze-Naszód, Csík, Háromszék, Brassó és Szeben vármegyéket.) Franciaország szőlőiben különösen azon vidékeken, a hol az amerikai szőlőmivelés leginkább el van terjedve újabb időben terjedőben van a blackrot néven ismert szőlőbetegség mely ott már is egyes helyeken igen természetesen megkárosította az illető vidékek szőlős gazdáját, s mely ellen eddigelé feltétlenül biztos fertőtlenítési vagy védekezési eljárást találni még nem sikerült; az a védekezési eljárás pedig, a melyet a nevezett betegség ellen eddig Franciaországban — helyenként kielégítő, bár még nem teljesen megnyugtató eredménnyel alkalmaztak, nemcsak viszonylag nagyon költséges, hanem föltötte gondos utánjárást is igényel. — Fennforog tehát a veszélye annak, hogy ha az ellenálló amerikai szőlővesszők iránt nyilvánuló kereslet teljes mérvben való kielégítése céljából a kormány — úgy mint eddig tette — a jövő évben is folytatja az e fajta vesszőanyagoknak külföldről való behozataltát vagy erre engedélyt ad: ezzel egyszersmind az új szőlőbetegség behurcolását is kockáztatja. — Ez okból az országos phylloxera bizottság meghallgatásával elhatároztam, hogy egyelőre egy évig sem Franciaországból, sem más honnan szőlővesszőt nem fogok behoztatni, sem erre másnak engedélyt nem adok. Ennek folytán önként értetőleg az amerikai vesszők iránt nyilvánuló keresletet a hazai termésnek első sorban az állami telepek készleteinek, kellene kielégíteni. Minthogy pedig az eddigi beérkezett kérvényekben és megrendelésekben kivánt vesszők összege a rendelkezésre levő mintegy három milliónyi készletet már is jóval fölülmulja, és így már az eddig nyilvánult igényeket sem lehet teljes mértékben kielégíteni; az ezután még netán beérkező hasonló célú kérvények pedig már egyáltalán nem vehetők figyelembe, felhívom az egyesületet, hogy ezen ténnyről a közönséget és különösen az érdekelteket saját hatáskörében is minél kiterjedtebb módon értesítse, s hasson oda, hogy az amerikai szőlőtelepek birtokosai lehetőleg arra törekedjenek, hogy saját és közvetlen vidékük vesszőszükségletét saját vesszőhalmazukkal fedezhessék. — Bethlen, s. k.

Helyi érdekű hírek.

Gyász istenitiztelet tartott jan. hó 28-án a helybeli róm. cath. templomban Simor János, az elhunyt bibornok herceg-prímás lelki üdvéért. A szt. misét s mise után a szokásos abszolutiókat ft. Moravszky János esperes-plébános úr végezte.

A Szolnok-félegyházi vasút műszaki fölülvizsgálata. Mint értesülünk, a vasút engedélyese a műszaki terveket a közigazgatási bejárás elrendelése végett beadta a m. kir. kereskedelemügyi miniszterhez. A miniszter a közigazgatási bejárás elrendelése előtt a műszaki fölülvizsgálatot rendelte el s ennek foganatosítására Hein Péter műszaki tanácsost küldötte ki, ki a vonalat valószínűleg még e héten be fogja járni az engedélyes és a tervező mérnök kíséretében.

Mibe került a népszámlálás? Községünk az ügynököknek s az oldaluk mellett működött segédeknek megállapított napidíj címén kifizetett: 104 frtot; fuvar s egyéb költségekre kiadott: 19 frt, vagyis összesen: 120 frt számoltatott el mint népszámlálási költség „véletlen kiadások” címén.

Csendőr-örs szemle. Omeisz Gábor m. k. csendőr-hadnagy, kecskeméti szakparancsnok múlt hó 25, 26 és 27-ik napján a helybeli csendőr-örsön szemlét tartott, mely alkalommal teljes megaláztatást fejezte ki, úgy az örsparancsnok és csendőrök katonás maguktartása, mint az egész örsnek minden tekintetben kifogástalan állapota fölött.

Táncmulatság. A helybeli olvasóköre hó 18-án saját könyvtára javára táncmulatságot rendez. Beleptidő a rendes. Fölfelvezések köszönettel fogadtatnak s hírlapilag nyugtáztatnak. A meghívók már szétküldettek.

Az ókecskei dalárda-bál a mint előre látható volt, várakozáson felül sikerült. Kasticher Armin vendéglős tisztességes terjedelmű négy szobájának mind-egyike zsúfolásig tömve volt az ókecskei és részben újkecskei intelligensebb osztály polgáraival; s dacára a tánchelyiség szűk voltának, vége kossa alig szakadt egy-egy megkezdett kedvelt csárdásnak, ugyanarra, hogy bizony csak elvétve juthattunk abba a helyzetbe, hogy egy idegen táncost is láthassunk. Ott voltak: Lakó Józsefné, Antal Gyuláné, N. Bagó Péterné és Zsigmondé, Nagy Imréné, Rabb Mihályné, Gorócz Lajosné, Pányi Lászlóné, Kertész Sándorné, b. Bagó Lajosné, ifj. Betyár Gáborné, G. Szabó Lajosné, Sáfán Bálintné, Gesmay Lajosné, Bagó Dénesné, D. Szabó Lajosné, T. Szabó Lajosné, ifj. Tóth Imréné, Tóth Sándorné stb. — A leányok közül: Lakó Mariska, N. Bagó Róza, G. Szijj Eszti, Nagy Juliska, Hazag Tinike, Gorócz Eszti, Tóth Ilonka és Erzsike, Szabolcska Eszti, Bagó Róza stb. — A belépti díjon felül a következők fizettek: Gyulai Gábor, Horváth Lajos, Hajdú Albert, Sárközi Lipót, il. Bárány Imre, Kis Gedeon, Pataki Ernő, Bollok I. 50—50 krt. — Fogadják az adakozók szíves köszönetüket adományukért. — Mondjunk egy pár szót a dalárdáról is! Az eredmény, a mit ily polgári dalárdától várni lehet: teljesen megfelelt a várakozásnak. Nem tudjuk eléggé méltányolni vezetőjük türelmét és fáradságát mert bizony egy polgári dalárdával — melynek tagjai teljesen nélkülöznek minden hangjegy ismeretét — sok fáradság és törődéssel lehet csak ennyi eredményt felmutatni. — De a mint tapasztaltuk a türelem rózsát terem! s ha sikerülend a tagokat összetartani — mivel igen szép terjedelmű hangokat hallottunk — reményünk lehet, hogy jövőre még jobb siker fogja koronázni fáradságukat. — Az egészen jó hangulatú vendégsereg csak reggeli 5 óra felé kezdett oszladozni.

Berger Adolf és fia (alapítottak 1842.) ceglédi rőfös és divatárú cég mai számunkban megjelent hirdetményére felhívjuk olvasóink figyelmét.

Ménlovak kiosztása. A nagykorúsi mentelepnel múlt hó 20-án ejtetett meg a ménlovak kiosztása. E gazdaságilag fontos ténykedésnél községünk érdekeinek képviselőit két bizottsági tagot küldött ki. Új-Kécske ugyanazon meneket kapta, melyeket a múlt idényben is birt. Mivel azonban ezek egyike tavasszal már a 4-ik évet fogja itt betölteni, a jövő évben községünk a mentelep parancsnokságát arra fogja kérni, hogy mivel Új-Kécske mentartási kötelezettségeit mindenkor pontosan teljesítette, még egy pótmént bocsásson rendelkezésére. Erre annál is inkább igényt formálhat, mivel Kovásznai Kovács Zsigmond főhadnagy, ki ez időszert a nagykorúsi mentelepnel osztály-parancsnok s jó szakértő híreben áll, gazdasági viszonyainkat bizonyára megfigyelésre fogja méltatni. *W. D.*

Orv-halászosok. Múlt hó 22-én éjjel Sáfár József és Egyed Sándor csendőrökből álló járőr az u. n. holt Tiszán Kapás Mátyás, Fegyver János, Gyapjas István és Klárik Vince újkecskei lakosokat tetten érték, a mint a lelek mellett egy kis „merengő”-vel halásztak, természetesen nem a bérlők megbízásából, mert még halászati engedélyük sem volt. Ez oknál fogva a náluk lévő 7 1/2 kiló hal elkoboztatott s a község előjáróságának átadott árverezés végett.

Vidéki hírek s vegyes ujdonságok.

Kocsér község népszámlálási adatai. Találtatott 513 ház, melyek közül lakott: 503, lakatlan: 10; ezekből a község belterületére esik: 63, a külterületére: 450. A lakosok száma: 2992 és pedig 1549 férfi és 1443 nő. A férfiak száma tehát a nőké 106-tal mulja felül, mely ily lélekszám mellett „unicum”-nak is beillik. — A lakosok nemzetiségre nézve mind magyarok; vallásra nézve: 2763 rom. kath.; 224 ev. ref. és 5 ág. Más vallásu s így izraelita egy sincs. — Az 1881-ben megejtett népszámlálás óta a község 846 lélekkel szaporodott, a mi 39 5/6%-nak felel meg, tehát rohamos népesedés constatálható a község belterületén lakik: 362 egyén, a határban pedig 2630.

Iskola építés. A kocséri róm. kath. egyház püspöki engedély mellett ez év tavaszán egy 10 öl hosszú, 4 öl széles tanyai iskolát épített, tanítói lakkkal s egy különálló kis istálló s állal. A vályog falak zsindey tető alá lesznek véve. — Az anyagokat s a fuvarokat a község adja. Az épület állai fog: egy (belvilágát értve) 5 öl hosszú és 3 öl széles 4 ablakú padlózott tanteremből, egy 2 öl hosszú és 1 1/2 öl széles konyhából, egy 3 öl hosszú s 1 1/2

öl szobából s egy kis kamrából. Az egész épület hosszában elől 1/3 öl széles kitéglázott folyosóval. Az istálló s 6l egy fedél alatt, feltetőre lesz s kívülről hossza 4 öl. A vállalkozók jövő hó végeig pontosan kidolgozott terveikkel s költségvetéseikkel a kocséri plébános úrhoz, vagy a község jegyzőjéhez fordulhatnak.

Táncmulatság. Az alpári iparos kör múlt hó 24-én sikerült táncestélyt rendezett Hausinger János úr vendégszerető házánál saját könyvtára javára. Az összes bevétel 46 frt volt, miből a kiadásokat levonva, 8 frt tiszta jövedelem maradt. A táncestélyen részt vettek: özv. Balog Gyuláné, Besze Bálintné, Buzás Istvánné (Szt. Lőrincz), Egri Ferenczné, Kürthy Jánosné és Károlyné, Lángfelder Mórné, özv. Lederer Miksáné, Makáry Györgyné és Istvánné, Menczel Vilmosné, Molnár Mihályné (Szt. Lőrincz), Rimóczi Györgyné és Vágó Károlyné stb. úrnők; — továbbá: Egry Erzsike, Lángfelder Etelka, Molnár Terike, Porgesz Róza, Tóth Magduska és Verner Emma stb. kisasszonyok. A mulatság az új-kecskei zenekar közreműködése mellett reggel 5 óráig tartott.

Halálozás. Múlt hó 20-án hercegPálfi uradalmahoz tartozó István-majorbán Bogisich György tisztartó 7 hónapos kis leánya a gyönyörűen fejlődő Margitka — meghalt. Béke lengjen a kis angyal hamvai fölött.

A szomszéd község népszámlálási adatai. Jász-Nagykun-Szolnok megye a tiszaí alsó járásának népessége a következő:

Tisza-Földvár (m. város) —	7748
Czibakháza (m. város) —	4365.
Csépa —	2975.
Tisza-Kürth —	2892.
Tisza-Vezseny —	2680.
Tisza-Várkony —	2312.
Tisza-Szelvény —	2228.
Rákoczi —	1914.
Tisza-Sass —	1689.
Tisza-Nagy Rév —	1548.
Tisza-Inoka —	1052.
Tisza-Ugh —	914.

Az egész járásban tehát összesen: 32317 lélek van

Agyonnyomta a szalmakazal. Pető István alpári lakos múlt hó 22-én éjjel a község mellett lévő rakodó kertben szalmát ment lopni. A mint a szalmát a kazal alsó részéből húzta, a hóval fedett s összefagyott tető reá szakadt. Viradóra holtan huzták ki alóla. Halála, mint levelezőnk írja, a községben nem valami nagy részvétet keltett, mit a kántor által készített s elénekelt búcsuztatóban czélzatosan (?) beszűrt eme versszak is bizonyít:

*Nagy az Isten hatalma,
Rádólt a kazal szalma!*

Irodalom és vegyesek.

Előfizetési felhívást kaptunk Jámbor Lajos ev. ref. tanító „szenvedők vigasza” című vallásos költeményeket tartalmazó kötetére. E 9—10 ivre terjedő kötet ez év márczius havában jelenik meg díszes kiállításban: egy füzött példány előfizetési ára 80 krajczára van szabva. Gyűjtőknek a 9-ik példány tiszteletből. Előfizethetni s megrendelhetni Békésen a szerzőnél ez évi február utoljág.

Rudnyánszky Gyula legújabb költeményei. A következő előfizetési felhívást vettük: „Új könyv.” Költemények. Irta: Rudnyánszky Gyula. Tisztelt nagy közönség! Márczius 15-ére kiadom költeményeim harmadik kötetét. A „Fényben, árnyban” és a „Nyár” után az „Új könyv”-et. Magyarországon tán én vagyok az egyetlen versíró, a ki, minden más foglalkozás nyűgétől szabadon — a költészetnek élek. Hogy életem egyedüli czéljának ezt választva, hogyan élek? itt föl nem panaszlom. A mi lelkemnek fáj: csupán az, hogy pályám függetlenségében nagyobb költői művek megalkotására nincs „egy kis független nyugalom”, melyre azért sóvárgok, hogy a nemzeti költészet oltárán egész lelkem világát igaz áldozatul bemutat-hassam. Még szeretném írni a Mátyás-trilógiát, melyet már tíz esztendő óta írogatok. Vágyam tüzel rég megkezdett nemzeti éposom, meg a XIX. század hű képét tükröző verses regényem befejezésére. Ezeket felül sok más drámai és epikai tárgyam kívánkozik lelkemből szárnyakra kelni. De hiába zibognak eszmém, — a mindennapi élet gondja egyre zavar munkámban, és én, e ömet forgácsolva, a jövőt kell, hogy odavesssem martalekul a mának. Kisebb költeményeim kiadására pedig nincs oly vállalkozó, aki az én műzámért lelkesednék és az úgynevezett mostoha irodalmi viszonyoktól vissza nem riadva, verses könyvem írói díját megadni kész lenne. Ily körülmények közt egyedül az ismertetlen nagy közönség szeretetében bízhatik a sikerre szomjazó reménység. Én tehát most ehhez a nagy közönséghez, a magyar nemzethez szólok; az ő szívében óhajtok visszhangot kelteni. Lyrái költeményeim 15 év óta szállnak szét a nagy hava minden tája felé: de nem tudom, melyik szív nyílt meg nekik, nem tudhatom még azt sem, egráitálán nem veszték-e el utközben

nyomatlanul? Hiszen ez a lyrikus sorsa; kivált nálunk csak úgy dalolhat, mint a madár a rengeteg erdőben; és szinte fölrebben, ha észreveszi, hogy hallgatják. De most az egyszer mégis meg akarom tudni: el-e hazámban valahol rokonérzés, szeretet visszhangja, mely az én dalaimra támadt? Várják-e, örömet látják-e valahol az én — új könyvemet. Am, ószintén megvallva, ez om nem csupán az, hogy új kötettel eredjek útnak — ismeretlen állomások felé. Azt is el szeretném érni, hogy vándorlásomnak sikere legyen, hogy a nagy közönség segítségével végre nagyobb-szabású műveim megírására szentelhessem minden időmet. Ezért adom ki most új könyvemet. Ez az új könyv igen diszes és terjedelmes kötet lesz; de elő-fizetési ára mégis csak egy forint, mert tudom, hogy a műsát a szegényebbek jobban kedvelik a gazda-goknál. Az „Új könyv” mintegy 20 sűrűn nyomott íven, a nyomtató-ipar teljes művészetével kiállítva. 1891. márczius 15-én fog megjelenni. Fűzött példány előfizetési ára 1 frt; arany metszésű kötött példányé 2 frt. Kérem a nagy közönséget: rendeljék meg Új könyvemet minél számosabban, és az előfizetési pénzt méltóztatásuk legkésőbb februárius havának végeig hozzám (Érsekujvárra címelve) beküldeni. A ki a pénzt nevére utalványozza: „Új könyv”-emet 1891. márczius 15-én bérmentve megkapja. Bizom a nagy közönségben.

Nyílt tér.

(E rovatban közöltékért nem felelős a szerkesztő.)

Nyilatkozat.

Tekintetes szerkesztő úr!
Becses lapjának 4-ik számában a „Nyílt-tér” rovatát alatt, olvastam Lévai Ferencz ó-kécskei lakos nyilatkozatát, mely szerint Novák István m. kir. csendőr urat basáskodással, illetve tetteleges bántalmazás által őrszolgálatban elkövetett hivatalos hatalommal való visszaéléssel vádolja s a nyilvánosság előtt meghurcolja.

Minthogy alulírott, Bradács Veronának Lévai Ferencz ellen, erőszak kísérlete miatt folyamatban lévő ügyében, az előnyomozás megejtésére kivézényelt Novák István és Juhász József m. kir. csendőr urak mellett a nyomozás befejeztéig, mint hatósági közeg szerepeltem s az előnyomozás minden mozzanatánál jelen voltam: a közvelemény megnyugtató-sára kötelességemnek tartom kijelenteni, miszerint Lévai Ferencz nyilatkozatát megbotránközálással vettem tudomásul, mert az eljárás csendőr urak Lévai Ferencz és társait legkevesebb sem bántalmazták s velök szemben egy parányit sem basáskodtak, sőt inkább erélyt, férfias komolyságot, higgadt és tapintatos, szóval teljesen kifogástalan eljárást tanusítottak.

Igy állván a tiszta igazság, Lévai Ferencz nyilatkozatát rosszhiszemű hamis ragalomnak nyilvánítom s reményelem, hogy a csendőrségnek a nyilvánosság előtt történt méltatlan meghurcolásáért Lévai a bíróság előtt meg fog számoltatni s megfogja inni a levét. Megkülönböztetett tisztelettel maradtam tekintetes szerkesztő urak, O-Kécskén, 1891. január 25-én. *Bagi Balázs.*

Nyilatkozat.

A „Kécske és Vidéke” 1. számában megjelent „Körösmai hősök” című híre vonatkozólag, a főhős Lévai Ferencz a 4. számban egy nyilatkozatot adott ki. Atolvastam s a legjobb mértékben megbotránkoztam rajta. A helyett ugyanis, hogy meghúzná magát s bűnössége tudatában a reá elkerülhetetlen kiszabandó büntetést békével eltűrné, — mentegetődző köpönyegül még ó áll elő hazug vádakkal. — A „körösmai hősök” című hírt teljesen való, mit saját nyilatkozatommal ezennel kötelességemnek ismerek az utolsó betűig megerősíteni, annál is inkább mert erre illetékesnek is tartom magam, nálam törté-nvén a leirt esemény. — Nem akarok ismétlésekben bocsájtkozni s a mi már egyszer szellőztetve volt újra előadni. Csupán csak azt akarom a nyilvánosság előtt beigazolni, hogy a nevezett hír való; mert Lévai Ferencz hősötteinek elkövetése után meg-ideztetven a nkörösi kir. járásbíróshoz, tek. Ságly János vizsgáló bíró által, a helybeli csendőr-parancsnokság által beküldött tényvázlat s jelentés előtte felolvastatván, az abban foglaltakat az utolsó betűig beismerte. Erről vallomási jegyzőkönyv vétetett fel, mit én is aláírtam. — Tehát beismerte az erőszak kísérletét, beismerte, hogy tiltakozásom daczára lakásomba erőszakkal akart behatolni s e szándékát kiviendő a konyhaajtót egy akós dézsával döngette úgy, hogy a dézsa ösztört; beismerte, hogy vasjáróm-szöggel volt felfegyverkezve Jójárt József ellen, (annál is inkább, mert e nélkül *soha* helyiségembe be sem lépett, mindig nála volt); beismerte továbbá, hogy a kalap a szalmában találtatott meg, ott, hol a dulakodás történt. Összes állításai tehát merő rossz-akaratu hazugságok, melyekkel bűnének súlyosságát csak nevelte. Ep' azért a vizsgáló-bíró referálása alapján a nkörösi kir. járásbíróshoz a befejezett vizs-galat után Lévai Ferencz ellen magánlak megsértése

erőszak kísérleteért idegen vagyon rongálása és élet-veszélyes fenyegetésért a vizsgálati fogságot ren-delte el ellene, (oka, hogy rögtön nem foganatosította, mert atyja jó modú lévén, szökeletől tartani nem lehet), az ügyiratokat pedig a kecskeméti kir. tör-venyszekhez tette át. — Mindezekből tehát kitűnik, hogy Lévai Ferencz nyilatkozatát miként kell meg-itélni. Részemről meg vagyok róla győződve, hogy ismételt rosszakaratu turpisságáért az érdemelt bünt-etést nem fogja elkerülni. — Nagyon rászolgált!!!
O-Kécske, 1891. január 29. — *Kaufmann Miksa,* koresmáros.

Szerkesztői üzenetek.

J. L. Békés. Nem tehetünk róla; mi rendesen elküldöttük. A hiányzó számokat azonban, ha ve-lünk közli, megküldhetjük.

Amadil, Szécsény. „A valóper vége” nem használ-ható. Lelektani abszurdum. Gyökeres javításokat nem eszközölhetünk, miután erre időnk nincs. Különben is teljesen újra kellene leírni a számtalan orthogra-phiai hiba s az írás gyarlósága miatt. Erre pedig nem vállalkozhatunk. Jobbat kérünk. — Bármikor ir-hat ugyan álnév alatt, de nekünk a valódit is tud-nunk kell. Szolgáljon ez Nagysádnak jövőre irány-adóul.

V. J. Ó-Kécske. Intézkedünk, hogy többé meg ne történhessék.

K. J. Ó. N.-Körös. A küldött novellát, melyet ugyan jobb lett volna, ha humoresznek keresztel, nem használhatjuk, mert először: régi s számtalan varia-tióban olvastuk már; az eredetiséget tehát teljesen nélkülözi; másodsor: igen sokat kellene rajta si-mítani. A verseket, ha sikerül némileg átdolgozni, — adni fogjuk. Egyébként tett ígéretet elfogadjuk, al-kalmi lag magánlevelünkkel keressük föl.

Dr. Sziklay János. Ajánlatát illetőleg magán-levelünkkel keressük föl.

Vizállás és időjárás.

(A tisztaughi állami mércezen.)

Január 22-én	+54 cm.	0 felett	— borult.
„ 23-án	+36 cm.	„ „	— derült.
„ 24-én	+24 cm.	„ „	— derült.
„ 25-en	+10 cm.	„ „	— borongós.
„ 26-án	+4 cm.	„ „	— borongós.
„ 27-én	+14 cm.	0 alatt	— borongós.
„ 28-án	+20 cm.	„ „	— derült.

Heti piacoz.

Buza . 6:85—7:30 frt.	Marhahús . . . 32 kr.
Rozs . 6:00—6:15 „	Borjúhús . . . 40 „
Arpa . 5:56—5:71 „	Serteshús . . . 44 „
Zab . 5:50—5:62 „	Juhhús . . . 32 „
Tengeri 4:70—5:00 „	Hal . . . 30—42 „
Köles . 4:30—4:70 „	Disznó zsir . . . 66 „
Repcze 0:00—0:00 „	Szalonna . . . 60 „
Széna . 2:65—2:80 „	Faggyu . . . 30 „
Szalma 0:80—0:90 „	Vaj . . . 70—100 „
Bor . hektója 9—14 frt.	Liszt . . . 8—18 „
Pálinka „ 40—68 „	Bab . . . 8 „
Burgonya . 90—100 kr.	Lenese . . . 12 „
Túziifa 1 mt. 2 frt 90 kr.	Borsó . . . 14 „

1 férfi napszám ellátással 40 kr; ellátás nélkül 50 kr
1 nő napszám ellátással 30 kr; ellátás nélkül 40 kr

Budapesti piaci árak.

Buza: tiszavidéki 77—81 klg. 7:90—8:35 frt; pestvidéki 77—81 klg. 7:85—8:30 frt.
Rozs: 70—72 klg. 7:15—7:30 frt.
Arpa: takarmány 60—62 klg. 6:65—6:90 frt; égetni való 62—64 klg. 7:10—7:60 frt; sörfőzdei 64—66 klg. 7:80—8:75 frt.
Zab: 39—41 klg. 6:90—7:20 frt.
Tengeri: 73 klg. 6:05—6:10 frt.
Köles: 7:40—7:75 frt.
Repcze: káposzta 11:80—12:30 frt.
Bab: nagy fehér és kis gömbölyű 7:25—7:50 frt, tarka 6:50 frt. — Lencse: zsiszikes 6:00—8:00 frt, zsisziktelen 10—12 frt. — Borsó: 10:75—11:25 frt.
Köleskása: 12:50—13:50 frt. — Mák: kék 30 frt, szürke 27 frt. — Kendermag 11:50—12:00 frt. — Moharmag: 6:50—6:75 frt. Mind 100 kilóként.
Sertés üzlet. Magy. urasági öreg, nehéz 42:00 43:00 frt. fiatal nehéz 43:50—44:00 frt, fiatal közep 43:50—44:00 frt, fiatal könnyű 43:00—44:00 frt., — közönséges (szedett) közep 42:00—42:50 frt, könnyű 41:00—42:00 forint. Sertés létszám 80,542 darab.
Pénznekem. Cs. és kir. vert arany 5:39—5:44 frt, cs. és kir. körmoezi arany 5:29—5:34 frt. Osztrák-mag-yar 8 frtos arany 9:03—9:07 frt, 20 frankos arany 9:03—9:07 frt. Német birodalmi bankjegy 100 már-kány 56 15—56:35 frt.

Vasúti menetrend.

Érvényes 1890. Junius 1-től kezdve.

Nagy-Körösről Budapest felé:

Gyorsvonat: Nagy-Körösről délután indul 12 óra 43 percz. Budapestre érkezik reggel 7 óra 20 percz és este 8 óra 30 percz.
Személyvonat:

Nagy-Körösről indul reggel 4 óra 33 p. és délután 5 óra 54 percz. Budapestre érkezik reggel 7 óra 20 percz és este 8 óra 30 percz.
Helyi személyvonat:

Nagy-Körösről indul reggel 8 óra 37 percz. Nyársapát (238. örház) reggel 5 óra 40 percz és 8 óra 49 percz. Czeglédre érkezik reggel 5 óra 58 percz és d. e. 9 óra 07 percz. Budapestre é. kezik délelőtt 8 óra 35 percz és 11 óra 55 percz.

Budapestről, Nagy-Körösről Kecskemét felé.

Gyorsvonat.

Budapestről indul délután 1 óra 40 p., és este 9 óra 30 p. Nagy-Körösről „ délután 3 óra 18 p. és este 11 „ 15 p.

Személyvonat.

Budapestről indul reggel 7 óra 45 percz, és este 7 óra — percz Nagy-Körösről é. kezik délel. 10 óra 24 p. és éjjel 10 óra 06 percz.

Helyi személyvonat:

Budapestről indul délután 12 óra 10 p. és délután 3 óra 20 p. Czeglédre „ „ délután 3 óra 05 percz, és esti 6 óra 17 p. Nyársapát(238.örház) „ 3 óra 23 percz, és esti 6 óra 35 p. Nagy-Körösről indul „ 3 óra 36 percz, és esti 6 óra 48 p. Fekete (249. örház) „ 3 óra 45 percz, és esti 6 óra 58 p. Kecskemétre érkezik „ 4 óra 04 percz, és esti 7 óra 15 p.

Értesítés!

Kécske és vidéke nagyérdemű közönségé-vel bátorkodunk tudatni, hogy képviselőnk **Feldmajer Miksa** úr e hó elején dús vá-lasztékú mintáinkkal tiszteletét teendi.

Különösen felhívjuk a figyelmet dús vá-lasztékú

férfi- és női-ruha szöveteinkre,

a legolcsóbbtól a legfinomabbig, — legújabb divat és színek szerint.

Azonkívül legjobb minőségű *kartonok, vollek festők, francia és belföldi batistok, vásznak, a leg-finomabb rumburgi minőségben, chifonok, oxfordok, kanavászok, czérna zefírek, mosó velések, piquet bar-chetek, szőnyegek, paplanok, üvegfestészeti függönyök, férfi ruhakelmék, ággyterítők és különféle megszámlálhatatlan*

ujdonságokra.

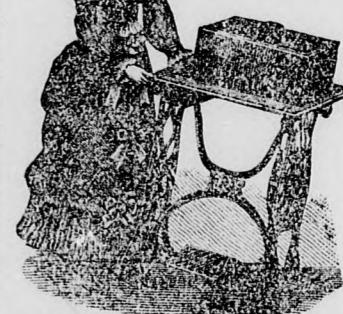
Kiváló tisztelettel

Berger Adolf és Fia.

Olcsó ár! pontos és szolid kiszolgálás!!!

Varrógép-raktár

Nagy-Körösről, kecskeméti-utca.

Van szerencsém a nagyérdemű közön-ségnek becses tuda-mására hozni, mi-szerint

varrógép raktáramat

a legújabb és legjobb minőségű gépekkel be-rendezttem, úgy nő munkákra mint **férfi-szabók és cipészek számára kedvező részlet fizetés** mellett vagy készpénzért gyáriáron **5 évi szilárd jótállásom mellett** kapható. — Mindenféle **gép-re-szek, tűk, szijak** stb. kapható; **gépja-vításokat** jutányosan elfogadok.

Egyszersmint **fűszer- és rövidáru-üzletemet** ajánlom a legolcsóbb bevásár-lásokra.

Szives pártfogásáért a nagyérdemű kö-zönségnek esedezve maradtam tisztelettel

Frank Zsigmond.